

Ha szigorúan veszem, bizonyos értelemben mégiscsak volt előzményem a családomban. Egy régi felmenőm, a szépapám, vagy annak az apja, tehát akkor inkább a nagyon szépapám híres fiziológus volt. Dr. Laád Bulcsúnak hívták, az embriológia és a biológia elismert szaktekinetlyeként még egy Hipnotoxin nevű álomirtót is feltalált. Kortársai szerint olyasmiken morfodírozott, miként lehetséges, hogy a fejében a saját tudatán kívül va-

Egressy Zoltán 47

HOLD ON

(részlet)

laki más is ül. Azt kérdezgette, miért jár örökké másodmagával. Egy hátra maradt feljegyzésében ez a különös mondat olvasható: "Miért van az, hogy még az én sem atom, s hogy még az ego is kettéhasad?"

Alighanem ő lehetett a család első fekete báránya. Sokan tarthatták elmebetegnek. A szűk és tágabb famíliánkban egyaránt uralkodó, jóindulattal racionálisnak nevezhető, de inkább kényszeresen földhözragadt gondolkodás ismeretében nem tekintem véletlennek, hogy apám keveset mesélt róla. Gyakorlatilag semmit.

Miután leérettségiztem, engem is érdekelni kezdett a családom története. Divatos téma volt akkoriban, majdnem minden ismerősöm levéltári anyagokat bújt az interneten. Az elfeledett, máshogy mesélt, illetve eltitkolt múlt sokak fantáziáját izgatta. Néhány generációnyi őst nekem is sikerült visszakutatnom, emlékszem a döbbenetre, amikor felfedeztem, hogy valaki fiziológiával, embriológiával, biológiával foglalkozott a felmenőim közül. Ezek a területek utána aztán évtizedekre elfelejtődtek, a leszármazottak a lehető leghétköznapibb foglalkozásokat úzték, volt köztük cipész, cukrász, kertész, még postás is, apám hivatalnokként kereste a kenyerünket – aztán megszülettem én.

Írásos nyom furcsa módon nem sok maradt fenn tudós elődöm kutatásairól, felmerült bennem, talán némi joggal, hogy valakik valamiért megsemmisítették őket. A tizenkilencedik század végén és a huszadik elején dolgozott, nem a középkorban, mégis alig került elő valami. Amit találtam, arra azért elég volt, hogy megállapítsam: az időutazást és az örök élet receptjét is beleértve, szinte mindennel kísérletezett. Egy darabig nyomon követhető a munkálkodása, aztán egyszer csak nincs több feljegyzés és publikáció. Ismerve a történelmünket, a megmagyarázhatatlan eltűnéseket, pálfordulásokat, kijelenthető-e teljes bizonyossággal, hogy önként hagyta abba a kutatásait? Abbahagyta-e egyáltalán? Miért tette volna? És ha nem, márpedig szerintem nem, valószínűsíthető-e, hogy végül nem ért el számottevő eredményeket?

Felkeresett egyszer valaki, úgy tizenöt évvel ezelőtt. A kapucsengő megnyomása után mindössze annyit mondott, a vezetéknevem miatt jött, feljönne, ha nem baj, szeretne valamit mondani.

– Ne haragudjon – szabadkozott már a liftajtóban –, pár percig tartanám csak fel.

Barázdált arcú, idős férfi volt, tarka kalapban, életkorához képest fürgén közeledett az ajtó felé. Rokonszenvesnek tűnt, beinvitáltam. Kezet fogtunk, mormogott valamit maga elé, amit nem értettem, és belépett ugyan, de aztán az előszoba közepén megtorpant.

– Jöjjön beljebb – mutattam a szoba felé.

Nem mozdult. A szemét le nem vette rólam, többször alaposan végigmért, elégedettnek látszott.

– Miről van szó?

Keztem hülyén érezni magam. Ismét jeleztem egy mozdulattal, hogy esetleg beljebb jöhetne, de ezt elutasította apró kézlegyintésével, és állva kezdett bele a mondandójába.

– Nemsokára meghalok, nincs sok időm hátra. Megpróbálok elintézi a függő dolgaimat. Amik fontosak, vagy nyugtalanítanak. Tartozom magának egy történettel. Talán nem lényeges, de most, hogy megtaláltam... Nem ismerjük egymást, ne kutasson az emlékei között. Tudom, mivel foglalkozik. Baj biztos nem lesz belőle, ha elmondom.

Zavart az álldogálása, én éreztem magam kényelmetlenül tőle. A szeme huncutul csillogott. Nem értettem, miféle közalgó halálról beszél, öregnek öreg volt ugyan, de kicsattanó erőben lévőknek láttam. Gyors gesztikulációkkal kísérte a beszédét. Betegnek, haldoklónak semmiképpen nem tűnt.

– Körülbelül huszonöt évvel ezelőtt történt – mondta. – Budán, a Tabánban, az Erzsébet híd közvetlen közelében, éjfél felé egy ösöreg férfi odalépett hozzám, és Laád Bulcsú doktor néven bemutatkozott nekem. Laád, milyen név, különös, az ember megjegyzi. Fogalmam sincs már, miért sétáltam arra, talán ott búcsúztam el valakitől, mindegy. Az öregúr érdeklődés hiányában is, mert hát őszintén szólva bolondnak néztem, nem nagyon érdekelt, mit akar, de ezzel ő nem törődött, a lényeg, hogy hosszas, bonyolult előadásba kezdett az álomirtás témakörében.

– Álomirtást mondott? – kérdeztem, miközben fürkészgettem látogatóm tekintetét. Nem tudtam eldönteni, viccel vagy sem.

– Azt – bólintott. – Azt állította, ő egy ifjan európai hírűvé vált fiziológus, aki önmaga a bizonyíték egyik legfontosabb találmánya sikerességére. Hiszi vagy nem, suttogetta nekem, én már több mint száz éve nem alszom.

Mosolyogtam. A vendég nem nézett rám, az előszoba járólapjaira meredt.

– Nem hittem el én se, de ez is mindegy. Ma már nem tudom, mit gondoljak. Olyan furcsa, átható tekintete volt. Valami derű lakott benne, ugyanakkor kérlelhetetlenség is. Volt ilyen nevű rokona?

– Volt. Álomirtással is foglalkozott. De huszonöt éve már nem lehetett életben.

A férfi aprókat bólintgatott.

– Gondoltam, hogy volt – mondta. – Az álom és az alvás egyébként nem ugyanaz. Álomirtásról beszélt, de aludni álom nélkül is lehet. Viszont nekem azt mondta, nem alszik.

– Nem kér valamit? Egy pohár vizet? – kérdeztem.

Intett, hogy nem.

– Kicsit dülöngélt – folytatta. – Azt hiszem, részeg lehetett valamelyest. Nézzen körül, mondta, régen itt a Tabánban gázlámpák panaszkodtak egymásnak a hidegben. Így mondta, hogy panaszkodtak a hidegben. Hol vannak ma már gázlámpák, kérdezte aztán. Csak a hideg maradt. A technika fejlődése megállíthatatlan, de a természet menetébe nincs beleszólásunk. Higgyen nekem, említettem, több mint száz éve nem alszom. Volt elég időm gondolkodni. Ugyanakkor akadnak örök dolgok. Ezt a nagy igazságot csak a legostobábbak vonhatják kétségbe. Örök dolog a bor például! Ősi fantasztikum! Ezzel elővett egy palackot a kabátja alól. Magyarádi olaszrizling, mondta. Megkínált. A bor, kedves ember, a jó bor semmivel sem kisebb mértékben pszichológiai hatás, mint az, ami a szerelmes ifjúban rezeg, amikor a kedvesét várja, hogy misére kíséresse. Vagy koncertre vigye. Ezt megjegyeztem szó szerint. Az egész mondókáját. Mit szól?

– Biztos nem kér vizet?

– Egyedül él?

Mögém nézett, mint aki kíváncsi a szoba berendezésére, vagy arra, van-e ott valaki. Mielőtt válaszoltam volna, tett egy suta, bocsánatkérő mozdulatot, majd megigazította a kalapját. Látszott, hogy még nem bökte ki, amit akart.

– Befejezésül mondott még valamit – nézett rám –, igazából emiatt vagyok itt. A Duna felé fordult, felemelte a fejét, és halkán odavetette nekem: ő egyszerre látja a múltat, a jelent és a jövőt. Innentől megint szó szerint idézem: üzenem az utókornak, a jövőnek, bárkinek, akinek füle van rá, hogy minden idők legnagyobb találmánya az önmaga újrateremtésére képes replikátor lesz. Az mindent megváltoztat majd. Egy új világ kezdete lesz. A jövő vadhajnala.

Elhallgatott, megint a kalapját piszkálta.

– Ennyi? – kérdeztem.

Bólintott.

Sokat is mondott, meg keveset is. Talányos volt és valószínűtlen, ami számomra tulajdonképpen vonzó párosítás. Nem akartam faggatni, reméltem, hogy magától is kibök még valamit.

– Porból lettünk. Ennyit még hozzátett. Porból lettünk. Ezzel a két szóval lépett le. Ezt akartam elmesélni magának. Nem fűzők hozzá semmit, nem is nagyon tudnék. Itt van a fülemben minden szava. Kezdjen vele, amit akar. Talán csak egy örült volt. De azért jó lenne azt hinni, hogy a rokonával beszéltem, nem? Jó lenne hinni, hogy nincs halál.

A látogató mosolygott, aztán elkomorult, úgy nézett rám, olyan erős lézerpillantással, annyira jelentőségteljesen, mintha át akart volna fúrni a tekintetével. Alig kaptam levegőt. Aztán megfordult, elmormolt egy vizslátot, és viharos sebességgel távozott.

Az ajtót nem csuktam be, amikor az előszobába lépett, ezért húzhatott ki olyan gyorsan. Nem hívta a liftet, lépcsőn indult lefelé. Gyorsan szedte a lábait, szinte rohant, mintha tinédzser lett volna.

Nagyon lassan nyugodtam csak meg. Életszerűtlennek tűnt, de felkavart a története. Ha mégis ő volt ott a Tabánban, dr. Laád Bulcsú, az álomirtó feltalálója, akkoriban körülbelül százötven évesnek kellett lennie.

Manapság, az elmetisztítás, valamint a háromdimenziós pisztoly-, hangszer-, csokoládé- és épületnyomtatás korában, amikor állítólag már a gondolatolvajlás kikísérletezése is előrehaladott fázisban van, és biztató kutatások folynak az időugrás megvalósításával kapcsolatban, a magam részéről nem zárom ki ezt az örültségnek tűnő lehetőséget sem. De azért inkább azt tartom valószínűnek, vagy inkább kevésbé ijesztőnek, hogy az idős férfi, aki felkerekedett, és a fülembé juttatta a történetet, egyszerűen csak át akart baszni.

* * *

Egy héttel ezelőtt, az utolsó Hold-kocsmás estém végén vállalhatatlan állapotban kanyarodtam be az illatszökőkútnál. Szerencsére nem kellett már vállalnom magam senki előtt. A lázárzsigákkal italtam, stílusosan akartam elbúcsúzni tőlük, és ez tulajdonképpen egy jó hangulatú beszélgetés közepe volt. Mielőtt érezlegni kezdtem volna, hívtam nekik egy kocsit, és hazaküldtem őket.

Fejemben megint régi, földi gondolatok úszkáltak, ezúttal Benjamin Franklinéi, bár ezúttal inkább csapkodtak, hullámoztak vadul, régen ezért finoman beleszerettem volna magamba. Furcsa, de egykor képes voltam rá. Gyakran okozott szelíd meghiátlást, amikor bölcsességek bukkantak fel bennem, magamon hatódtam meg természetesen, mert magamra vonatkoztattam

őket, csodálatos érzés, önbizalombomba, irgalmatlan megnyugvás. Micsoda mély kút, mekkora merítési lehetőség, szükség esetén hány és hány helyre tud nyúlni a fáradt elme! A passzív tudás, mint egy erővel zokogó folyó, utat tör magának; hasznos képességnek tartom: a józanság bármikor hatásosan tud fejbe vágni. Igaz, vissza is tart, olyankor is, amikor nem kellene. 51

Ezúttal nem tudtam magam átadni a teljes ellágyulásnak, elsősorban súlyos hányingerem miatt. Nem volt nálam pirula. Okádni a szó naturális, ténylegesen megvalósuló értelmében gyerekkoromban is ritkán szoktam; öklendezést, rosszulletet, majdnem-hányást nem számítok durva esetnek, ilyesmi ingerem sok mindentől lehet. Végző soron bármitől. Ahogy múltak az évek, egyre több minden kiválthatta. Szesz, lámpaláz, undor, később unalom, szégyen, esetleg szimplán én magam. Nem kellett ehhez semmi különöset tennem, gyávának bizonyulnom, árulást elkövetnem, hazudnom. Tagadhatatlan ugyanakkor, és ez magyarázat lehet, hogy sokszor túl szélsőségesen ítélekzem a tevékenykedéseim, valamint a jellemem vonatkozásában.

Volt még valami, ami kiválthatta a hányingert, de erre akkor már csak legyintettem.

*Ha a hit vezet, vakon mész, ezt hallottam meg saját, számomra régen oly kedves bariton hangomon, saját, kissé lebutított fordításomban. Nem éreztem aktuálisnak, nem tűnt érvényesnek a mondat, rám vonatkoztatva, akkor este már semmiképpen. Bár azért elbizonytalanodtam, mert ok nélkül ritkán bukkannak fel bennem eltemetett mondatemlékek. Aztán másodperceken belül jött a következő belső üzenet, talán hibajavítás jelleggel küldték a fáradhatatlanul dolgozó idegsejtek, az előző órák eseményeivel függhetett össze, ha másért nem, az alkoholtéma miatt: *a borban bölcsesség van, a sörben szabadság, a vízben baktériumok.* A frappáns szólásmondást többször idéztem régebben mindenféle társaságban, tetszeni szokott másoknak, általában bólogattak rá mindentudónak szánt mosollyal – ezúttal mégis vizet kívántam, nagy mennyiségben. Visszafordítottam magam, és belefejeltem a hárompercenként más és más virág illatát szerteszőró szökőkút jéghidegébe.*

Mélyen, a tarkóm aljáig merültem bele a vízbe, lötty, putty, gyorsan, keményen és határozottan, nehogy időm adódjon meggondolni magam. Pontosítok: ahogy most felidézem, a nyakam közepéig mártóztam a vízbe. Meglepett az érzés, elég kellemetlenül. Nem kortyoltam egy aprót se, fel se merült, vártam a sok eltűnésére. Valamivel gyorsabban vert a szívem a szokásosnál, eszembe jutott egy földi szökőkutas emlék, egy régi, várnai csobogás, türelemmel viseltem az emlékét. Közben megint az első okosság tódult az agyamba, immár eredeti verzióban, ahogy annak idején megszületett: *the way to see by faith is to shut the eye of reason.*

Maradtam volna szívesen abban a testhelyzetben, amiben voltam, kezdtem hozzászokni a hűséghez is, csak hát fel kellett jönnöm levegőért. A fejkiemelő mozdulat nehezebbnek bizonyult a vártnál, lihegtem kettőt-hármat, majd a két kezemből egy-egy féltölcsért kialakítva magamba
52 szürcsöltem a baktériummentes vizet.

Csőpögő hajjal indultam tovább, kedélyesebb, megbocsátóbb, már-már csendes nirvánaállapotban, a hányinger tovaszállt, mintha nem is létezett volna.

Nincs múlt és nincs jövő, kizárólag a jelen létezik, ez az egyetlen mód a túlélésre, vontam le menet közben az utolsó napok tanulságát. A történetek szültek tehát egy saját gondolatot, bár szokás szerint azonnal heves vitába bonyolódtam magammal miatta: a múlt nagy tanítómester, csakúgy, mint a történelem, nem hagyható figyelmen kívül az üzenete. Igen, tanítómester, de csak annak, aki nem ragad bele, és nem teszi képtelenné az életre.

Milyen érdekes, bennem is többen beszélgetnek. Családi átok lenne? Vagy áldás? Mit szólna ehhez Laád Bulcsú doktor, az én őszám, drága rokonom, a fiziológia európai hírű szaktekintélye?

* * *

A biztonsági rendszer viszonylag szépen helyreállított mindent.

A szökőkutat és a belőle áradó ciklámenillatot magam mögött hagyva, a nyírfasor elején friss, éledő levegőmozgást éreztem. Erős fuvallat ütötte meg az aromát dél felől. A szolgáltatást az otthonosság érzete miatt fogatosították a kolónia építéskor, leállíthattam volna, csak nem jutott eszembe. Nem kellett volna hozzá engedélyt kérnem, nem kellett volna egyeztetnem akkor már senkivel.

Levelek röppentek el a szemem előtt, hirtelen több is, egész kis karaván, amolyan késő őszi elszakadók, a Földön legalábbis azoknak számítottak volna. A sajnálatos események óta ősz van, az évszak egyszerűen úgy maradt, tél többé nem lesz. Csináltak mesterséges napszakokat is nekünk, földi ütemben változókat, úgy gondolták, nem lenne kellemes, ha kéthetes nappalok váltanák a kéthetes éjszakákat.

Kiválasztottam és figyelni kezdtem egy nagyobb, fáradt, fakó példányt. Apró pöttyök díszítették. Méltósággal ereszkedett, mintha ejtőernyővel közelített volna lefelé, ahol aztán a megsemmisülés várt rá, az eltaposódás, szétrohadás. Kíméletlenül elgázoltam a testemmel, rám tapadt, pár métert utazott velem.

Nekem a szél mindig ellenségem volt. Egyfelől nem lettem örömet benne, másokkal ellentétben soha nem éreztem simogatásnak a fújását, másrészt kifejezetten bosszantott, úgy ahogy van, egyáltalán, a létezése. Mégsem esett rosszul, ahogy szabályos időközönként nekem lökődött egy-egy hullám, jöttek, mint a refrének, ennek ellenére nem adtam át magam az élvezetnek, inkább gyorsítottam, amennyire képes voltam rá, nem akartam megfázni.

53

Végignézttem a megtépázott nyírfasoron. A feketével díszített hosszú, karcsú, fehér törzsek idegesítően elegánsan meredtek az üvegúra teteje felé. A tervezés időszakában választható lett volna bármi más fajta is a kolóniánk utcáira. Azt hiszem, az akác fel is merült. Pár órával korábban, az italozás közben kérdeztem a lázárzsigákat, mit érdemes tudni a nyírfáról. Egyikük azonnal megkezdte a kiselőadást.

– A világon mindenhol, mindenkor a bölcesség fájának tartották. Büntetésre is ezért vélik alkalmasnak a belőle kialakított eszközöket, ősi alaphit szerint ugyanis ki lehetett velük úzni a rosszat a testből. A mongolok táltos hiedelme úgy tartja, nyírfába nem csap villám, ezért égi fának nevezték. Az ősmagyarok egyenesen szent fának tartották, ágait sok más mellett rontáselhárításra használják. Kérge és ága kiváló füstölőszer, a boszorkányok által megrontott teheneket is azzal gyógyították.

Ennyi elég volt, leállítottam. A lázárzsigák nem működnek hibátlanul. Akadnak apróbb egyéni defektusok, de típushibák is: a kóros késés, valamint a múlt és a jelen, időnként a jövő idő keverése ilyen például. A babonákat sem tudják vagy akarják elválasztani a tényektől. Az időkeverésnek lehetne intellektuális, önmagán túlmutató, szimbolikus magyarázatot és értelmet tulajdonítani, nincs is ellenemre, ha később ez történik, de a helyzet prózaibb, attól tartok, egyszerű tervezési, illetőleg kivitelezési hiba történt.

Ittunk. Fogyasztottuk a kiváló skót viszkiket. Mindannyian a Laphroaig füstös, zamatos, tőzeges aromájáért voltunk oda leginkább. Az édes ízvilág a sóssal keveredik benne, nagy döntés volt annak idején a szállítmány megrendelése. Rágyújtottam az utolsó szivarkámra, több nem volt, nem tudtam megkínálni őket.

Büszkén nézem végig rajtuk. Bár nem tökéletesek, az alapkonstrukció működőképes. A finomhangolást, remélem, elvégzik majd mások. Boldog voltam, hogy hamarosan eljuttathatom őket a Földre.

Ahogy elhagytam a nyírfasort, és végigpergettem magamban a velük folytatott beszélgetést, hirtelen egy kisebb, nem várt szédületben vissza-képzelttem magam Magyarországra. Téves emlékebeütődés történt, előfordul olykor-olykor. Úgy éreztem, szeretett Budapestemen járkálok, és bajban

vagyok, mert nem rendelkezem semmiféle kártyával, okmánnyal, papírral. Orvoshoz kéne mennem a mandulám miatt, de tudom, igazolvány hiányában nemigen fogadnak majd, vagy ha igen, bizonyára nagyon gyorsan elhajtanak a picsába; amolyan törvényen kívüli professzornak képzeltem magam.

54 Fázni kezdtem, megcsapott a teljes elhagyatottság érzete.

Visszazökkentem. A látomás a részegséggel függhetett össze. Nem, nem Budapesten jártam törvényen kívüli professzorként. A Holdon lépkedtem, a magyar részlegen, a mi kis kolóniánkon, amely felépülhetett volna sokkal kedvezőbb helyszínen is. A legfontosabb kutatások nem nálunk zajlottak. Lett volna mód máshová települnünk, választhattunk, királyunk azonban ragaszkodott ahhoz, hogy a Tehetség Tengere nevű helyén üssük fel a tanyánkat.

Ez a hely a Földről nézve a Hold túlsó oldalán van, ahonnan közvetlenül nem lehet kommunikálni anyabolygónkkal, legfeljebb műholdak segítségével, amelyek kiküszöbölik az árnyékolást. Elég szar vidék. A Föld mágneses mezeje itt kisebb védelmet nyújt a napviharakkal szemben, mint máshol. Mondjuk a rádióteleszkópok számára ideális hely, földi rádióhullám ugyanis nincs, nem zavar be, tehát tisztább a vétel, innen könnyebb idegen civilizációk után kutatni. Őriási dolog lett volna, ha mi, magyarok vehettük volna fel a kapcsolatot valami értelmes életformával. Ha a viszonyok egyszer rendeződnek, még megadathat ez a dicsőség. De ez ebben a pillanatban még mindig csak fantazmagória.

Egyértelműen a Tehetség Tengere elnevezés babonázta meg a magyar uralkodót. Képtelen volt belátni, hogy ez csak egy név, két ártatlan szó, és ha példának okáért az északi sarki Peary-kráternél állomásoznánk, mint a nálunk bölcsebben döntő amerikaiak, oroszok, ghanaiak vagy kínaiak, ahol folyamatos a napsütés, és a hőmérséklet nagyjából stabilan mínusz 50 fok, elsőrangú bázishellyel rendelkeznének. Korábbi eredményeink, elismertségünk miatt, ha akarjuk, lehetőséget kaptunk volna rá. Nem rajtunk, kutatókon múlt.

De nemcsak az északi, a déli sark is kedvezőbb hely lett volna, folyamatos a napenergia-ellátás mindkét póluson. Kisebbség a hőmérséklet-ingadozások, és nem utolsó szempont, hogy arrafelé bőségesen elegendő a víztartalék az árnyékosabb helyeken. Nem beszélve a rengeteg felhasználható ásványról, amelyekkel ezernyi érdekes kísérlet végezhető. A hőmérsékletnek azért van kiemelt jelentősége, mert a Holdon hosszúak az éjszakák. Bizonyos helyeken állandó a napsütés, ez a *Peak of Eternal light* jelenség, ami viszont megkönnyíti a kutatók dolgát. Költözhattünk volna az északi Shackleton-kráter peremére, szerintem az lett volna a legjobb. Ott például ez a helyzet.

Még időben kérelmezték a szakemberek, monarchiánk döntéshozóit kellett volna meggyőzniük. Logikusan érveltek, alátámasztották, kifejtették, miért lenne jobb helyünk a sarkoknál. A napenergia-hasznosítás miatt

például. A Malapert-hegy környéke is paradés lett volna, vagy amit az előbb mondtam, a száztizenhat kilométeres Shackleton-kráter déli sarka. Űrbeli obszervatórium kialakítására ideális hely.

Lesöpörték az érveket, győzött a Tehetség Tengersége. Jól hangzik. Mégis, a tehetségtelenség győzelme volt. Mindegy már.

55

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy kezdetben a hőmérséklet tűnt a legkisebb bajnak, az óriási üvegűrá, amely alá a telepünk épült, sokadlagos problémává halványította azt, hogy azon túl hány fok van. De azért mégiscsak egy barlangi kürtőhöz költöztünk. A hely központi része alapvetően nem más, mint egy lágubarlang százhusz méter széles, hetven méter mély beomlott teteje. A Tehetség Tengerének természetesen nincs köze a földi értelemben vett tengerhez: egy holdközvet-részecskékből, illetve valaha lehullott meteoritmaradványokból álló porsivatagról van szó.

Két saroknyit se haladtam az illatszökőküttől, amikor azt gondoltam, elég ebből, nem sétálok tovább, nem veszem igénybe a mozgójárdát se, minek kockáztassam a náthát, ezt a máig kiírthatatlan értelmetlen szörnyűséget. Elővettem ébenfekete telinfómat.

– Athlete – szóltam bele az apró mikrofonba.

Volt idő, amikor a csodás szerkezetet ügyeletes diszpécser küldte. Aztán automatizálódott a rendelés. Nagy szerencse, egy héttel ezelőtt bajban lettem volna, ha emberi segítségre szorulok. A telinfo kattant, ami azt jelezte, elindult értem a kocsi. Jóleső melegség öntött el, mint mindig, amikor igénybe vettem, hiszen a mi kreativitásunkra is szükség volt ezeknek az önjáró járműveknek a létrehozásához. A villanymotorral működő athlete szuper kis találmánynak bizonyult, több verzió készült belőle, nagyobbak, amelyek mindenféle nehéz, külső terepen képesek közlekedni, és kisebbek, amelyek például nálunk, a búra alatt használatosak.

Kint olyanok járkálnak, amelyeknek nyolc, egymástól függetlenül működtethető, kerekkel ellátott lába durvább szintkülönbségeket is le tud küzdeni. Soha nem adódott még probléma a működésükkel. Gurulni is képesek, lépni is, futni is, gyakorlatilag törhetetlenek, negyven tonnát bírnak el, a lakómodulokat is velük szállították annak idején a helyükre. Ami kicsit problémás, az a sebességük. A búra alattiak 15 km/órával képesek haladni, a nagyok 5-tel. Az nem sok. Az kevés.

Úgy ítélt meg, túl hosszú ideig kéne várnom, ami a leghaszontalanabb időtöltések egyike, ezért újra gyalogolni kezdtem. Aztán már viszonylag hamar mellém ért az athlete, hang nélkül fékezett, beszálltam, odanyújtottam a telinfómat a leolvasóhoz. Azonosított, indulhattunk a lakóhelyemhez. Meg se kellett szólalnom.

Akkor még nem gondoltam, hogy ennek is vége. A beszédnek. Aztán mégis úgy alakult. A telinfóba mormolt „athlete” szó volt az utolsó, amit a Holdon hangosan kimondtam.

56 Nem éreztem búcsúhangulatot. Néztem az utcát a kocsiból. Inkább sugárút volt, nem is utca. Igazi várost építettek nekünk, egy szép, kicsinyített Budapestet. Terekekkel, utcákkal, emblematisz épületekkel, éttermekkel, kocsmákkal, mozikkal, színházakkal – amelyekben persze nem hús-vér, csak hologramszínészek játszanak –, egykori életem majdnem tökéletes illúziójával. Amikor az athlete a lakásomhoz ért, kiszállás után megsimogattam, mintha a hűségese lovam lett volna. Hosszan néztem utána, ahogy gördült vissza a telephelyére.

Miután a telinfóm kinyitotta az ajtót, és beléptem, váratlanul Frank Sinatra egyenes, magabiztos hangja szólalt meg a fejemben. Megrémültem, nehogy befészkelődjön a dallam, ami aztán napokig nem megy ki, *fly me to the moon, let me play among the stars*, énekelte az ember, aki négyszer nősült, plusz volt még két jegyese is. A refrén után távozott belőlem.

Zuhanyzás után már-már célba vettem a fekhelyemet, aztán eszembe jutott valami, rég kényeztettem magam vele, most kedvem lett hozzá. Kezembe vettem fekete mindeneseimet, leültem, és behunytam a szemem, hogy rápihenjek a közelgő hangélményre. A megfelelő gomb benyomásával elindítottam a lejátszást, és még egyszer, utoljára végighallgattam az ovációval kísért, csaknem háromperces, jól megérdemelt tapsot, amelyet a várnai konferencián kaptam tíz évvel ezelőtt.

